

čakać njedaš. Bóh luby Knjez wšo derje skónči, jemu chcemy so dowěrić.“

Dołho sedžachu nan, mać a syn hromadže we jstwje, sej wuradźujcy, kak měl so Wjacław na puć přihotować. Radžinec nan a mać drje běštaj jara zrudnaj, ale jeju pobožnosć a dowěra na Boha jeju tróštowaše. Wjacław bě so bórzy zasy cyle změrował a wjesele a połny nadźije hladaše do přichoda.

Hanušec džensa nchtó k Radžinecom njepríndže, runjež běchu hewak z wjetša kóždy wječor, zawěsće pak kóždu njedzelu a swjaty dzeń hromadže. Hanušec nan džěn wědžeše, što maja Radžinec džensa wažne wučinjeć. Wón bě tohodla Hancy a Jurijej powědał, zo je Wjacław namakane džěćo; dyrbještaj džěn to tak bórzy zhonić. Hanka, kotraž bě nětko hižo rjana džewjatnaćelětna knježna, a Jurij, sydomnaćelětny młodženc, so nje-mało džiwaštaj. A hdyž nan dale powědaše, zo Wjacław na wójnu přećiwo Turkam počehnje, a zo budže potom za swojimaj prawymaj staršimaj slědźić, tu woprašaja so Hanka zastróžena: „Ale, luby nanko, wón tam tola přecy njewostanje?“

„Ně, ně! luba Hanka!“ wotmołwi Hanuš so smějo, „toho drje njetrjebamy so bojeć. Zawěsće so bórzy zasy k nam wróci. Wšitcy džěn bychmy jeho njerady parowali a najskerje tež ty jemu jara džakowna była njeby, hdy by so tu wjacý njepokazał“, přistajaja nan žortujo.